

dado ata. A nocoj jih ni! In nova mati so me topli in me napodili iz hiše in so hišo zaklenili. O mamica, pa ležem k vam!”

Z malimi, slabotnimi rokami prične odkopavati grob.

A kmalu se utruji, kmalu odpovedo drobni prstki.

„Tudi vi me ne marate, o mamica, tudi vi mi ne odprete? Kam in h komu pa naj grem, če ne k vam, mila mamica?”

In joka in ihti, da bi se smilila celo neusmiljeni smrti. Le grobovom se ne. Ti molče svoj večni molk.

In glej, tedaj je spet šlo ono neznano čez deklico, sedečo ob križu, opazujočo ta žalostni prizor. Spet ji je zavelo skozi srce in dušo ono čudežno kakor v tisti noči, ko ji je govoril berač-tujec one tolažeče besede in ji je vlil v srce novo upanje, in kakor ji je zadrhtelo skozi srce in dušo pred hipom, ko se je bila vsa pogreznila v trpeče lice Matere Marije in v neskončno njeno bol.

In tedaj, o čudo nebeško, o milost božja, tedaj začuti nena-doma, z drhtečim strmenjem, v očeh vlažno — solze ji privro iz oči, zdrknejo ji tople in vendar hladilne po bledem, shujšanem licu . . . hipoma na glas zajoka . . .

Videla je bila pravkar najžalostnejše na vsem svetu božjem: Mater, ki gleda svojega ljubljenega otroka, kako umira v najstrašnejših bolečinah, pa mu ne more pomagati z vso neskončno materinsko ljubeznijo — in trpeče dete, ki bi rado iz groba izkopalo in priklicalo rajno mamico, pa je ne more z vso svojo boljo . . .

*1. and 2. stavek - kolikor strani, toliko knjig je vredna ta lepota
Celo vrsto moralnih prepovedi nasdomesca. Če nisi še: tvoji te
Ivan Albreht: Par prava antiteza je v teh materah in gospodinj
Klic mladosti. moji sličici "Moja mati"
Dobu 77*

Pridi, kot sem sanjal te nekoč:
smeh na ustnih in v očeh,
grudi vzbočene . . . In vse telo
hrepenenja živi kip.

Ko bo šla že proti jutru noč,
pridi, da v razkošju dava solncu
najine mladosti vroči dar!

In kot svečenico te pozdravi dan,
in kot svečenik bom šel s teboj
vsedotlej, da pesem mojega življenja
združi se z vesoljstva nemo himno.